

"Jeg har altid haft snuden opefter ..."

90-aarig horsensianer fortæller om et bevæget liv — Seks aar i Rusland og senere klubkammerat med præsident Roosevelt —

Skulle have arvet en stor gaard, men blev i stedet bydreng i Horsens.

.....
Fhv. restauratør Jens Jørgen Jensen, Horsens, er en mand, der har set sig om i verden og opleve mere end de fleste. Han har &jer masser af penge, men ogsaa sat mange til, nemlig efter den russke revolution, for paa den tid havde han en indbringende stilling i Rusland. Han har været langt ned et par gange, men hver gang rejste sig igen. Selv siger han, at held har fulgt ham livet igennem, men det er dog nok for beskedent. Saga er nok snarere den, at han ikke alene har haft evnen til at tjene penge — gennem arbejde og maa-ske ved held — men navnlig ha forstået at holde paa det, ha tjente. Derfor kan han nu i sit otium sidde som en mand uden økonomiske bekymringer og skue tilbage paa sit begivenhedsrige liv.

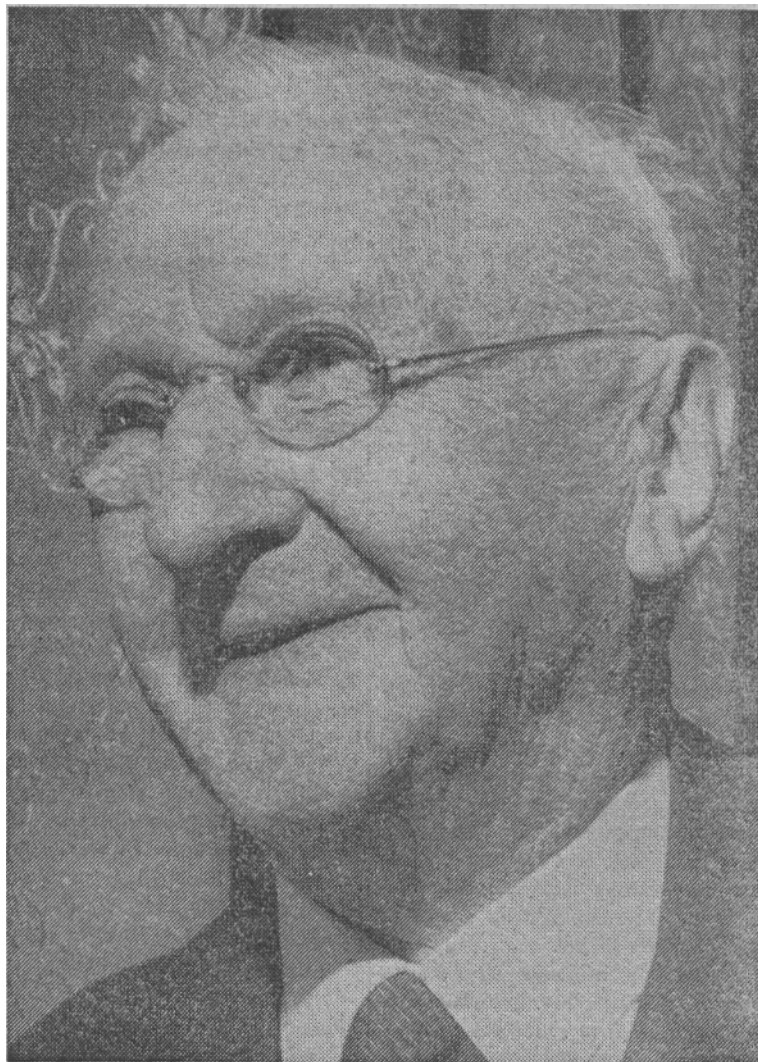
Jens Jensen, som i de sidste fire aar har boet paa hvilehjemmet „Sølyst“, fylder 90 aar i morgen, torsdag, og passerer de 90 i fuld vigør, fysisk i god form og mere aandslig og aandfrisk end de fleste i de alder.

I 16 aar — indtil han fyldte 83 — drev Jensen Teater-Cafeen (restaurant Wium) i Graven i Horsens. Han havde faktisk solgt den kendte restaurant, og udbetalingen var sikret, men i mellemtiden havde han lejet de forreste lokaler ud til tæppeforretning, hvorved restauranten havde faaet „koteletform“ og det kunne ikke fremdeles godkendes af myndighederne.

— Og saa blev jeg gal i hovedet og drejede nøglen om, siger Jens Jensen.

Han er født i Stourup, men voksede op i Snaptun, og der var en stor søskendeflokk: syv drenge og syv piger. Nu er kun han og en søster tilbage. Faderen var landpost. Han skulle have arvet en stor gaard i Stourup, tilhørende en fætter til faderen, hvis syv børn alle var døde, men hans hu stod ikke til landbruget, og en skønne morgen stod den 14-aarige op kl. 4 og spadserede til Horsens. Kl. 8 samme morgen havde han faaet plads hos ølhandler Ravensborg paa Søndergade.

— Og siden den tid har jeg aldrig haft nødt til at bede nogen om penge, siger han. Jeg har klaret mig selv og har haft snuden oprejst lige fra begyndelsen...

Jens Jensen fotograferet foran 90 års fødselsdagen.

6 aar i Rusland

Efter en kort tid i Horsens kom rens Jensen i lære som tjener paa det daværende hotel „Skandinavi-

Vien“ paa Søndergade, hvor han var i tre aar. Hotelejer Søren Petersen betragtede ham nærmest som en søn og fortrolig. Han fik medansvar for kassen. Naar købmand Marius Holst og andre kendte horensborgere dukkede op paa hoteliet, skyndte hotelejer sig at laase øren til kontoret, hvor pengeskabet stod. „Jens, du maa ikke sigeslem, hvor mange penge vi har!“, formanede han.

— Det var en stor forretning, vi havde maaske dobbelt saa stor omsætning som Jørgensens Hotel, og jeg tjente gode drikkepenge, siger Jens Jensen. De blev sat i banken — syv eller 10 kroner ad gangen.) Naa, jeg ville ud at lære noget mere og tog plads paa en nyaabnet restaurant i Itzehoe i Tyskland, hvor jeg ogsaa tjente store penge. Saa gik turen videre til England, hvor jeg var et aar. Jeg blev overtjener paa Hotel „Kolding“ til 10.000 kr. om aaret og kunne ha' købt hotellet uden udbetaling, takket være en formaaende gæst og ven. Jeg har ogsaa været overtjener i tre maaneder paa PalaceHotel i København hos den berømte slagtermester Anders Jensen, men jeg ville stadigvæk ud. bl. a. for at udvide mine sprogkunderskab. Saa tog jeg til Rusland, hvor! jeg i seks aar sammen med en kollega havde tobakssalget i et spisevognstog — og det var en vældig forretning. Det medførte, at jeg hveranden nat sov i St. Petersburg hveranden nat i Åbo i Finland.

.....

— Det behøvedes ikke, man kunne klare sig med tysk, engelsk og fransk, men lidt kendskab til det russiske sprog fik jeg dog. Saa kom mordet paa czarfamilien og revolutionen. Jeg mistede mine penge og var langt nede, men inden længe begyndte jeg igen at tjene store penge, nu i Tyskland, Frankrig og Belgien. Dette med at holde sammen paa pengene maa være en medfødt gave. Det var ikke saa meget min dygtighed, tror jeg, men jeg har altid været heldig — ogsaa med at have et godt helbred. Jeg har aldrig været syg i de 90 aar. Jeg er nok besvimet et par gange, den ene gang var i Smedegade i Horsens, og man baksede mig ind i en ambulance og kørte mig paa Kommunehospitalet, hvor et større opbud af læger og sygeplejersker tog opstilling ved min seng. Jeg protesterede voldsomt mod at blive indlagt. -- I hvert fald vil jeg ikke ha', at I skriver piller eller medicin op til mig! sagde jeg.

Saa undersøgte en læge mig, hvorpaa han erklærede: Jensen, værsgo!

— Er det forbi?

— Ja, værsgo' at spadserer ud. Og det gjorde jeg saa. De var klar over, at jeg intet fejlede.

— De har ogsaa været frimærkehandler?

— Ja, det var noget, jeg begyndte paa saadan bag kulisserne. Jeg købte en gang en samling for 1000 kr. og solgte den for 2000 kr. I Amerika, hvor jeg var en halv snes

aar, dyrkede jeg ivrigt filateli. Vi havde i New York en filatelist-klub, hvor bl. a. nu afdøde præsident Roosevelt var medlem. Han deltog i vore møder og kom altid i selskab med to generaler, der ogsaa var frimærke-interesserede. I New York drev jeg en stor blomsterforretning.

— Det er en broget tilværelse, De har haft.

— Ja, jeg har oplevet lidt af hvert. Her paa „Sølyst“ troede nogle af mine medpensionærer, at det var løgn, hvad jeg fortalte. Men sandt er det jo alligevel. Jeg befinder mig for resten godt her. Hr. og fru Hansen er flinke og meget opmærksomme mod mig. Om jeg læser meget? Nej, for det meste kun aviser — og saa endda kun de vigtigste overskrifter. Resten bryder jeg mig ikke om at stifte nærmere bekendtskab med. Det er jo væsentlig kun ulykker og forbrydelser... hr.